

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม เรื่อง "ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจสำหรับพยาบาล" ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นดังนี้คือ

1. ศึกษาเทคนิควิธีสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมจากตำรา เอกสารและผู้เชี่ยวชาญด้านนี้โดยตรง ตลอดจนศึกษาจากบทเรียนแบบโปรแกรมที่มีผู้สร้างขึ้น และนำไปใช้ใน ปัจจุบัน ผู้วิจัยได้เลือกทำบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดเส้นตรงและบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดสาขา ทั้ง 2 ชนิด ในเนื้อหาเรื่องเดียวกัน โดยให้เนื้อหาในบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดเส้นตรงเป็นการวางพื้นฐานความรู้ ส่วนเนื้อหาในบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดสาขาเป็นบทสรุปทบทวนและทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนในความรู้ที่ผ่านมาทั้งหมด

2. ศึกษาความรู้เรื่องคลื่นหัวใจ ซึ่งมีทั้งคลื่นหัวใจปกติและคลื่นหัวใจผิดปกติ ตลอดจนขอบเขตความรู้เรื่องคลื่นหัวใจที่พยาบาลต้องปฏิบัติ ผู้วิจัยได้แบ่งความรู้เกี่ยวกับคลื่นหัวใจที่พยาบาลควรทราบไว้ 2 ตอนคือ

ก. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจ

ข. ความรู้เกี่ยวกับคลื่นหัวใจที่เด่นผิดปกติและการพยาบาล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม ในเรื่อง ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจเท่านั้น

3. กำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียน หลังจากศึกษาความรู้เรื่องเกี่ยวกับคลื่นหัวใจแล้ว ผู้วิจัยจึงกำหนดวัตถุประสงค์ว่า จะให้พยาบาลได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เพื่อที่จะได้กำหนดเนื้อหาต่อไป

วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เรื่อง ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจสำหรับพยาบาล ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นมีดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ทั่วไป	จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคลื่นหัวใจ ตลอดจนปรากฏการณ์ไฟฟ้าหัวใจ	1. ผู้เรียนสามารถอธิบายความหมายของคลื่นหัวใจได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถอธิบายปรากฏการณ์ไฟฟ้าในกล้ามเนื้อหัวใจได้ถูกต้องสมเหตุผล
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของกระดาษกราฟที่ใช้นับหีคลื่นหัวใจ ตลอดจนคลื่นหัวใจที่ปรากฏอยู่บนกระดาษบันทึกได้	1. ผู้เรียนสามารถระบุความหมายของกระดาษกราฟที่ใช้นับหีคลื่นหัวใจในแต่ละช่องทั้งแนวตั้งและแนวนอนได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถระบุชื่อและลักษณะของคลื่นหัวใจที่ปรากฏอยู่บนกระดาษบันทึกได้ถูกต้อง
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับกลไกการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ ตลอดจนความสัมพันธ์ของคลื่นหัวใจที่บันทึกได้กับการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ	1. ผู้เรียนสามารถอธิบายกลไกการนำคลื่นไฟฟ้าภายในเซลล์กล้ามเนื้อหัวใจที่ทำให้เกิดการหดคลายตัวของหัวใจแต่ละส่วนได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถระบุชื่อ ตำแหน่งและเส้นทางเดินของคลื่นไฟฟ้าหัวใจได้ถูกต้อง 3. ผู้เรียนสามารถเขียนชื่อและลักษณะของคลื่นหัวใจปกติได้ถูกต้อง 4. ผู้เรียนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของคลื่นหัวใจที่บันทึกได้กับการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจแต่ละส่วนได้ถูกต้อง

วัตถุประสงค์ทั่วไป

จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

4. มีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับ คุณสมบัติ ตลอดจนการบีบคลาย ตัวของกล้ามเนื้อหัวใจได้	1. ผู้เรียนสามารถระบุคุณสมบัติของกล้ามเนื้อหัวใจแต่ละ ส่วนในการกำเนิดแหล่งคลื่นไฟฟ้าหัวใจได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถนิยามอัตราการทำงานของหัวใจและ อธิบายจังหวะการเต้นของหัวใจที่กำหนดให้ได้ ถูกต้อง
5. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และเข้าใจ เกี่ยวกับวิธีการอ่านคลื่น หัวใจปกติที่บันทึกได้กับคลื่น หัวใจที่ผิดไปจากปกติได้	1. ผู้เรียนสามารถบอกระยะเวลาการนำคลื่นไฟฟ้าหัวใจ จากแหล่งหนึ่งไปยังอีกแหล่งหนึ่งได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถแสดงวิธีการนับอัตราการเต้นของหัวใจ บนกระดาษบันทึกที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง 3. ผู้เรียนสามารถจำแนกคลื่นหัวใจปกติจากคลื่นหัวใจ ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

4. กำหนดเนื้อเรื่อง ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจโดยการยึดวัตถุประสงค์
ที่ได้กำหนดไว้ นอกจากผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมโดยการยึด
วัตถุประสงค์แล้ว ยังได้เรียงลำดับเนื้อหาให้ผู้เรียนเรียนรู้เฉพาะความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับ
คลื่นหัวใจเท่านั้น โดยกำหนดหัวเรื่องดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 บทเรียนแบบโปรแกรมชนิดเส้นตรง มี 4 หัวเรื่องคือ

1. คลื่นหัวใจ
2. กระดาษบันทึกคลื่นหัวใจ
3. คลื่นไฟฟ้าหัวใจและการทำงานของหัวใจ
4. การทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ

ตอนที่ 2 บทเรียนแบบโปรแกรมชนิดสาขา มี 1 หัวเรื่อง คือ

1. การนับอัตราการเต้นและการจำแนกคลื่นหัวใจปกติ

5. สร้างแบบสอบ เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนบทเรียนแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นครั้งนี้เป็นแบบปรนัยและแบบเลือกตอบ (Multiple choices) มี 4 หัวเลือก จำนวน 62 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียนบทเรียน (Pre-test and Post test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความก้าวหน้าของผู้เรียนว่ามีความรู้เพิ่มขึ้นเพียงไรหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาวิชาเพื่อต้องการทราบว่า การเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรมนั้นบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบที่สร้างขึ้นไปหาประสิทธิภาพ โดยให้พยาบาลผู้เข้ารับการอบรมการพยาบาลอายุรศาสตร์ สาขาโรคหัวใจและทรวงอกของคณะพยาบาลศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 30 คน เป็นผู้ทำแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยได้จัดพิมพ์เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ไปแจกก่อน 1 สัปดาห์ แล้วไปทดสอบแบบสอบ ทหาระกัมกับความเชื่อมั่น ปรากฏว่า แบบสอบมีความเชื่อมั่น 0.75 ซึ่งมีมาตรฐานเชื่อถือได้ (ดูรายละเอียดการคำนวณในภาคผนวก ตารางที่ 7) จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบสอบ แต่ละข้อโดยทหาระกัมความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) โดยใช้เทคนิค 33% และได้เลือกข้อสอบเฉพาะข้อที่มีค่าทหาระกัมความยาก ตั้งแต่ .20-.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ รวมกับข้อสอบที่มีค่าใกล้เคียงและจำเป็นต้องเก็บไว้เพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยปรับปรุงให้ดีขึ้น ฉะนั้นแบบสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีข้อสอบทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ (ดูรายละเอียดได้จากตารางการคำนวณในภาคผนวก ตารางที่ 8)

6. สร้างบทเรียนแบบโปรแกรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ก. การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคลื่นหัวใจสำหรับพยาบาล โดยเรียงลำดับตามเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

โดยครั้งแรกบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดเส้นตรงมีจำนวน 58 กรอบ 112 คำตอบ และ
บทเรียนแบบโปรแกรมชนิดสาขามี 9 กรอบขึ้น และ 28 กรอบย่อย มี 9 คำตอบ

ข. นำบทเรียนแบบโปรแกรมและแบบสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางเนื้อหา
วิชาตรวจทานแก้ไข ปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้ถูกต้อง

ค. นำบทเรียนแบบโปรแกรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างบทเรียน
แบบโปรแกรมตรวจแก้ไขรูปแบบให้ถูกต้องตามหลักการสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม

ง. นำบทเรียนแบบโปรแกรมและแบบสอบทั้งหมดเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุม
คุณภาพวิจัย เพื่อตรวจแก้ไขปรับปรุง

7. เลือกตัวอย่างประชากร เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำบทเรียนแบบโปรแกรมสำหรับพยาบาล เรื่อง "ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับ
คลื่นหัวใจ" ที่สร้างขึ้นและผ่านการแก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองหาประสิทธิภาพ โดยเลือก
ตัวอย่างประชากรและทำตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เป็นการทดลองแบบเดี่ยว

ผู้วิจัยได้เลือกพยาบาลจำนวน 3 คน ที่เรียนสำเร็จในระดับประกาศนียบัตร
พยาบาล อนุปริญญาพยาบาล และปริญญาพยาบาลอย่างละ 1 คน แบ่งการทดลองออกเป็น
3 ครั้ง

ครั้งแรก ให้พยาบาลผู้สำเร็จประกาศนียบัตรพยาบาลทำแบบทดสอบก่อน
แล้วจึงให้เรียนบทเรียนแบบโปรแกรม เมื่อเรียนจบให้ทำแบบสอบอีกครั้งหนึ่ง นำผลการเรียน
มาปรับปรุงแก้ไขบทเรียน

ครั้งที่สอง นำบทเรียนที่แก้ไขแล้วไปให้พยาบาลระดับอนุปริญญา ทดสอบทำ
โดยปฏิบัติเช่นเดียวกับครั้งแรก นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขบทเรียนอีก

ครั้งที่สาม นำบทเรียนที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปให้พยาบาลผู้สำเร็จปริญญา
พยาบาลทดสอบ โดยปฏิบัติเช่นเดียวกับครั้งที่สอง แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง
ในบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง

ผลการทำแบบสอบทั้งก่อนและหลัง เรียนบทเรียนแบบโปรแกรมและผลการทำแบบฝึกปฏิบัติในบทเรียน คิดเป็นร้อยละ

ขั้นที่ 2 เป็นการทดลองแบบกลุ่ม

หลังจากที่ได้ปรับปรุงแก้ไขการทดลองแบบเดี่ยวเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำบทเรียนไปทดลองกับพยาบาลจำนวน 10 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย คำเนิการทดลองโดยให้พยาบาลทำแบบสอบก่อนเรียน แล้วจึงให้เรียนบทเรียนแบบโปรแกรม เมื่อเรียนจบให้ทำแบบสอบอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 เป็นการทดลองแบบสนาม

หลังจากได้ปรับปรุงแก้ไขบทเรียนในการทดลองแบบกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยได้นำบทเรียนไปทดลองกับนักศึกษาปริญญาพยาบาล : คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 100 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียน โดยให้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังจากเรียนบทเรียนจบแล้วอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หา

ก. ประสิทธิภาพของบทเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

ข. ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบก่อนและหลังเรียน

บทเรียนแบบโปรแกรม

8. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ก. สูตรที่ใช้ในการสร้างและวิเคราะห์แบบสอบ มีดังนี้

(ก) คำนวณความเชื่อมั่นของแบบสอบโดยใช้สูตร กูเดอร์

ริชาร์คสัน 21 (Kuder Richardson Formular 21) คือ

$$r = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{M(1 - \frac{M}{n})}{\sigma^2} \right]$$

เมื่อ r = ค่าระดับความเชื่อมั่นของแบบสอบ
 n = จำนวนข้อสอบ
 M = ค่าคะแนนเฉลี่ย
 σ = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน¹

2. ค่าความหาอำนาจจำแนกของข้อสอบ (Power of Discrimination) และระดับความยากของข้อสอบ (Degree of Difficulty) โดยใช้สูตรของจอห์นสัน (Johnson) ดังนี้

$$\text{สูตร } P = \frac{R_u + R_l}{2N}$$

$$D = \frac{R_u - R_l}{N}$$

เมื่อ P = ระดับความยาก
 D = อำนาจจำแนก
 R_u = จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก
 R_l = จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
 จำนวนคนในแต่ละกลุ่ม²

1

Victor H. Noll and Dale P. Scannell, Introduction to Educational Measurement, 3d.ed. (New York : Houghton Mifflin Company, 1972), p. 150.

2

A Pemberton Johnson, Principles of Education and Psychological Measurement (Chicago : Raud McNally and Co., 1969), pp.376-380.

8.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนแบบโปรแกรม ที่สร้างขึ้น

ก. การวิเคราะห์เกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ของบทเรียนแบบโปรแกรม

90 ตัวแรก หมายถึง

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักศึกษาแต่ละคนจึงทำบทเรียนได้ถูกต้อง และนักศึกษาแต่ละคนจะต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนในแต่ละกรอบซึ่งมีนักศึกษาตอบได้ถูกต้อง แต่ละกรอบจะต้องมีคนตอบถูกต้องอย่างน้อยร้อยละ 90

ในการวิเคราะห์บทเรียนแบบโปรแกรม ผู้วิจัยได้สำรวจคำตอบที่นักศึกษาแต่ละคนทำแบบฝึกปฏิบัติได้ถูกต้องในแต่ละกรอบ นำคะแนนมารวมกัน และหาค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนที่นักศึกษาแต่ละคนทำบทเรียนได้ถูกต้อง และนำจำนวนนักศึกษาที่ทำแบบฝึกปฏิบัติได้ถูกต้องในกรอบเดียวกันในแต่ละกรอบ ทั้งนี้เพื่อดูว่าบทเรียนแบบโปรแกรมที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพเชื่อถือได้ตรงตามเกณฑ์มาตรฐาน 90 ตัวแรกหรือไม่

สำหรับแบบสอบผู้วิจัยได้ตรวจคำตอบที่นักศึกษาแต่ละคนทำใน แบบสอบหลังจากได้ เรียบบทเรียนแบบโปรแกรมแล้ว และนำคะแนนที่นักศึกษาตอบถูกต้องทั้งหมดมารวมกันหาค่าเฉลี่ย ร้อยละของคะแนนที่นักศึกษาทั้งหมดตอบถูก เพื่อดูว่า บทเรียนแบบโปรแกรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิ ภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90 ตัวหลังหรือไม่

ข. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและ หลัง เรียบบทเรียนแบบโปรแกรมโดยทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ตามสูตรคำนวณ หาค่า ดังนี้

$$Z = \frac{DX}{S \cdot d\bar{x}}$$

เมื่อ DX = มัชฌิมเลขคณิตของผลต่าง

S.d $\bar{x}$ = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่าง ซึ่งหาได้จากสูตร

$$S \cdot d\bar{x} = \frac{S.D.}{\sqrt{N-1}}$$

และ S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างซึ่งหาได้จากสูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum d^2}{N}}$$

เมื่อ $d^2 = \sum D^2 - \frac{(\sum D)^2}{N}$

และ D = ผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียนบทเรียน
แต่ละคู่¹

ในการทดลองแบบเดี่ยว ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงบทเรียนในค้ำต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. เปลี่ยนแปลงข้อความบางตอนในกรอบเพื่อลดความคลุมเครือ ช่วยให้ผู้เรียน
ได้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

2. เน้นเนื้อหาบางตอนโดยขีดเส้นข้อความที่ต้องการให้ผู้เรียนมองเห็นความ
สำคัญ พยายามทำความเข้าใจและจดจำไว้ให้ได้ เนื่องจากบทเรียนเรื่องนี้มีตัวเลขที่ต้อง
จดจำให้ได้ จึงจะทำแบบทดสอบและเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

หลังจากปรับปรุงแก้ไขบทเรียนแล้ว จำนวนกรอบและจำนวนคำคําคอบยังคงมี
จำนวนคงเดิม

ผลของการทดลองแบบกลุ่มเล็ก

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการนำบทเรียนแบบโปรแกรมที่ปรับปรุงจากการทดลอง
แบบกลุ่มเล็ก ไปทดลองกับพยาบาลของโรงพยาบาลนครเชียงใหม่ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ ซึ่งมีระดับการศึกษาพยาบาลทั้งประกาศนียบัตรพยาบาล, อนุปริญญาพยาบาล
และปริญญาพยาบาล จำนวน 10 คน นำมาวิเคราะห์ ปรากฏผลดังตารางที่ 1

1

N.M.Downie and R.W.Heath, Basic Statistical Methods, 3d ed.

(New York : Haper & Row, Publisher, 1970), p. 172.

ตารางที่ 1) ผลการทดลองแบบกลุ่มเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนบทเรียนแบบโปรแกรม

คนที่	คะแนนทำแบบสอบก่อนเรียนบทเรียน		คะแนนทำแบบสอบหลังเรียนบทเรียน	
	คะแนน (30)	ร้อยละ	คะแนน (30)	ร้อยละ
1	10	33.33	21	70
2	13	43.33	29	96.66
3	12	40	27	90
4	5	16.66	27	90
5	17	56.66	27	90
6	10	33.33	29	96.66
7	18	60	29	96.66
8	7	23.33	24	80
9	14	46.66	25	83.33
10	3	10	27	90
	$\bar{x}$	11.9	$\bar{x}$	88.33

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อทำคะแนนในการทำแบบสอบถามทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนบทเรียนมาเปรียบเทียบกันในลักษณะของแผนภูมิจะไ้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบผลของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนบทเรียนแบบโปรแกรม

